

Bisættelse udenfor kirkens stemningsfulde kulisse?

Læs det før bedemanden kommer!

En beretning om, hvordan man kan skabe sin egen private bisættelse.

Min mand og jeg har aldrig været ivrige gæster ved bisættelser, dels kommer vi begge fra ikke særligt talstærke familier, dels har de relativt få bisættelser, vi har deltaget i, efterladt os med en tom og hul fornemmelse i forbindelse med det kirkelige ritual, som ingen af os - som ateister - kunne stå inde for, endsige finde trøst eller glæde ved.

For mange år siden udfyldte vi dokumentet "Min sidste vilje - til mine efterladte" og kendte derfor hinandens ønsker, men uden at vi i de gode år at tænke over eller nærmere undersøgte, hvordan de kunne udføres. Min mand blev så ramt af kræft, som udviklede sig uventet aggressivt, så han døde i løbet af 2 måneder i december 2003.

Da det var klart, at der ikke mere var håb om bedring, var han så dårlig, at jeg ikke havde tid - eller mod - til at forhøre mig om hvilke muligheder, der fandtes for en bisættelse ud fra vore ønsker. Jeg havde den store lykke at kunne beholde ham hjemme lige til det sidste, men var så optaget af ham og de små lykkelige øjeblikke, vi også i den sidste tid havde, og skubbede det fra mig. Jeg havde vel også hævninger og ville ikke foregribe det videre forløb - han levede jo endnu - indtil en god ven, der skulle komme langvejs fra gav mig et puf, og jeg fik ringet til en begravelsesforretning.

Bedemanden gjorde meget ud af at fortælle, at der faktisk ikke er nogle begrænsninger for hvordan en individuel bisættelseshøjtidelighed kan afholdes. Jeg havde troet, at det skulle foregå i en slags offentlig

Dansk Ateistisk Selskab

bygning og med en officiel person, men bedemanden fortalte om en højtidelighed i et værksted og i en privat have, og at man kun ved urnenedsænkning i havet skal indhente kirkeministeriets (?) tilladelse. Jeg ville derefter i princippet kunne tage ud i en robåd og nedsænke urnen, dog med en passende afstand og diskretion overfor andre.

Bisættelseshøjtideligheden kom til at foregå i vores hjem, kisten blev bragt på et tidspunkt, der passede os og stod smukt pyntet, hvor før hospitalssengen havde stået. Der kom mange gæster, og enhver kunne gå ind og tage afsked med ham. Der blev holdt taler og sunget nogle af hans yndlingsange fra et sangblad, der blev fortalt historier om ham, og der var plads til gråd og latter, helt i hans ånd.

Frem for alt havde vi god tid, og følte at vi var færdige, da kisten blev afhentet på det aftalte tidspunkt. Så blev bordet trukket ud, tallerkener stillet på bordet, og selskabet fortsatte, som om han selv havde været til stede. Det var smukt og velgørende.

4 Uger senere blev hans urne nedsænket i Det Sydfynske Øhav. Jeg havde aftalt, at tre fiskere stillede med deres kuttere, og selv vejrguderne var med os. Solen skinnede fra en skyfri himmel, det var vindstille og vi tog ud 25 mand høj til kutternes stille tøffen, indtil vi fandt et smukt sted, motorerne stoppedes, og den absolutte stilhed var stemningsfuld og klar. Min kaptajn slog et slag på skibsklokken, da urnen skulle sænkes, og et slag, da det var sket. Ingen magiske 3 x 3 slag til os, tak. Alle, der ville, havde forsynet sig med en rød eller hvid rose, der så blev kastet ud og skabte et veritabelt rosenhav. Vi kredsede lidt omkring, før vi vendte stævnen ind mod land, hvor varm kakao og kringle ventede os.

Derefter var der afsked. Kaptajnerne skulle sammen med deres familier spise på den lokale kro, den nærmeste familie med venner spiste et andet sted. Det hele var arrangeret.

Således blev vores dag begået. Jeg bad gode venner og naboer om hjælp, og uden den havde jeg ikke klaret det. Nu har jeg en god trykthed i hjertet om, at det var sådan HAN ville have ønsket sin afsked, og han fik det, fordi det var så velsignet ubureaukratisk og nemt, og **FORDI JEG FORHØRTE MIG I TIDE**. Havde jeg ikke gjort det, havde han - mod sin og min vilje - fået en helt traditionel begravelse, fordi jeg i de første dages konfuse chok-tilstand efter hans død ikke havde magtet at tage stilling til noget som helst, og det ville have naget mig længe efter, ved jeg. Nu sidder jeg tilbage med et stort savn, men også med et smukt minde.

Ulbølle den 1.februar 2004

Anne Behr